# DE CLUB VAN EENLINGEN

# DE CLUB VAN EENLINGEN

Mar Voo

Schrijver: Mar Voo
Coverontwerp:
Art Manton Lowe, M.S.A.I., Arts Gallery, A Balsa, Camino de Santiago
ISBN: 9789402133189
© Mar Voo

*Wanneer ik wil zien,*
*moet alles verdwijnen.*
*en vanuit de leegte,*
*krijg ik betekenis.*

# Zin om te lopen

Vaak had hij het al overwogen. Altijd was er wat tussen gekomen. Een nieuwe klus of uitnodiging om zijn tijd aan iets te besteden wat echt 'nu' moest gebeuren. Dit keer niet. Zonder iets te hoeven voorbereiden was er tijd en zin.

Een enkele reis per trein, geen plannen voor een retour op korte termijn. Een rugzak, goede schoenen, wat kleren, een slaapzak, een slaapmat, en de deur achter zich dichtdoen. De mensen uit zijn dagelijkse bestaan begrepen het, of dachten het te begrijpen. Hij ging lopen, veel lopen. Meer kon hij zich niet voorstellen van wat er de komende tijd ging gebeuren. Hij hoopte op een rijke ervaring om later met plezier op terug te kijken. Een reis, alleen.

De stationshal was vol met late reizigers. De borden met informatie over de treinen waren al zo goed als leeg. Een paar nachttreinen, dat was alles. Zijn trein stond klaar en hij pakte zijn rugzak om in stappen. Achter een oud, houten loket op het perron stond een man met pet. Hij controleerde zijn reisdocumenten en adviseerde waar hij in de trein kon. In de trein was het donker, alsof hij nergens meer heen ging. Dit scheen de meeste reizigers niet te storen en

iedereen zocht zijn stoel. Hier en daar werd gevloekt en verontschuldigd. De plek naast hem was nog vrij. Hij verheugde zich op wat meer ruimte voor zijn lange lijf. Tevreden zakte hij onderuit en sloot zijn ogen, genietend van de privacy.

'Is deze plek nog vrij?' vroeg een jonge vrouwenstem.

Noodgedwongen maakte hij ruimte voor de late reizigster. Mensen die naast elkaar de nacht doorbrengen als onbekenden kunnen dit op vele manieren doen. Stilte was zijn favoriete ritueel. De trein kwam in beweging en al snel lag ze met haar hoofd op zijn schouder te slapen. De volkomen natuurlijke houding en haar rustige ademhaling maakten dat ook hij al snel zijn ogen niet meer kon openhouden, en zonder protest in slaap viel.

Nog ruim voordat het dag werd reed de trein langzaam een treinstation binnen.

'Zijn we er al?'

'Ja, de trein stopt, geloof ik', besloot hij te antwoorden.

Hij wilde iets aardigs zeggen over de aangename nacht, maar het kwam er niet uit. In stilte bedankte hij haar voor het mooie moment.

Enkele schimmen in een lege stad. Een paar uur wachten voordat zijn volgende trein kwam. Zijn

smartphone gaf aan dat alles nog dicht was. Hij schreef wat berichten.

Een kleine wandeling dan maar. De stad sliep nog. De eenvoud van de nacht werd verstoord door straatverlichting en geluiden van een enkele auto. Hij slenterde wat rond, een park, oude gebouwen, en een zwerver die de nacht hier doorbracht. Piepende banden en hard getoeter deden hem opschrikken. Een ochtend coureur keek hem woest aan. Hij besloot terug te gaan naar het veilige station om daar op de aansluitende trein te wachten.

Ondanks dat er meerdere rugzakken in de trein lagen, vroeg hij meerdere malen aan de conducteur of dit wel de goede trein was.
'Het is allemaal in orde', meldde deze.
De dieselmotor loeide en in rap tempo ging de trein naar zijn bestemming. Hij realiseerde zich toen ze overstapten in een bus dat er wel een dertigtal mensen waren, die net als hij hun rugzak onderin de bus deponeerden. Een wakkere chauffeur met een vrolijk welkom reed de bus over een slingerweg. Na enkele bochten begon de zon door te komen. Als in een reflex kwamen zonnebrillen tevoorschijn alsof het daglicht gemeden diende te worden.
Op het eindpunt van de bus werden alle rugzakken door de eigenaren onder uit de bus gehaald. De reizigers begonnen als makke

schapen een oudere man te volgen die richting het dorpscentrum liep. Impulsief begon hij achter de groep aan te lopen, hopende dat ze hem naar het startpunt zouden leiden. Het hoge tempo van de reizigers zorgde dat hij ze binnen vijf minuten uit het zicht had verloren. Twee jonge vrouwen stonden in het dorp enthousiast hun rugzakken uit te pakken en in te pakken. Ze wezen hem met een glimlach de weg naar een gebouw waar ze hem verder konden helpen.

# Een routine

Binnen zaten meerdere mensen achter tafels. Voor hen stonden mensen met rugzakken informatie te absorberen. Een oudere vrouw lachte naar hem vanachter haar tafel en hij glimlachte terug.

'Hier kan je wat informatie krijgen als je de tocht gaat lopen', zei ze opgewekt.

'Hm, tja, ik weet niet zo goed wat ik nodig heb', zuchtte hij.

'Het belangrijkste heb je dan al thuis gelaten. Verwachtingen. De tocht die je wilt gaan beginnen is lang en de mensen die hem lopen doen dat voor meerdere redenen. Ik heb hem een paar jaar geleden gelopen. Nu zit ik hier en help de mensen die beginnen.'

Veel mensen. Meerdere redenen. Geen verwachtingen. Allemaal ingrediënten die hij niet voorzien had.

'Hier heb je een kaart van de route. Op dit papier staat waar je kan slapen.'

Ze schoof de twee vellen naar hem toe.

'Twijfels? Je zult snel een aantal routines gaan volgen, niet verplicht, meer een soort handleiding. Kies zorgvuldig en je tocht wordt iets bijzonders in je leven. Een leven ervoor, en een leven erna.'

Er volgde een blik die hij niet zo goed kon plaatsen. Ze keek hem haast streng aan.

'Het wordt een prachtige dag', verzekerde ze.

'Mooi, nu je rugzak wegen. Hij mag niet te zwaar zijn. Hier je stempelboek, belangrijk! Dit is om een stempel te ontvangen bij elke herberg waar je gaat slapen. Een bewijs dat je de tocht doet. Volg de markeringen, veelal pijlen. Je hebt veel kilometers te gaan. Doe het stap voor stap.'

'Ga, geniet ervan. Houd je niet met thuis bezig', had ze nog gezegd toen hij met zijn rugzak bij de deur stond te twijfelen.

Over de brug, het dorp uit en de velden in. Een stuk brood en wat kaas in zijn rugzak moesten voor de energie van deze dag zorgen.

Verhalen over het leven en plannen voor de toekomst. Zorgen en vreugden van zijn vrienden. Veel dingen die allemaal gedaan moesten worden stroomden door zijn hoofd. Beslissingen maken, koersen zetten, twijfels overwegen. Genoeg tijd en rust leken hier aanwezig te zijn.

'Routines, niet verplicht. Zo moeilijk kan het niet zijn. De afstand is groot. Ik kan gewoon mijn ene been voor het andere zetten', mompelde hij tegen zichzelf.

De woorden van de aardige vrouw hadden hem nieuwsgierig gemaakt. Geen verwachtingen. Had ze dat bedacht of was het

zijn verlegenheid die maakte dat hij niet verder had gevraagd. Misschien, dacht hij, maar hij was absoluut niet op zoek naar regels. Hij was al ver genoeg in zijn leven om zelfstandig te kunnen beslissen. Hij was gewend zijn eigen context te vormen en zijn leven te leiden. Iets bijzonders meemaken in zijn leven, dat wilde hij wel. Stap voor stap.

Aan de kant van de weg zat een oudere man uit te rusten, met wat bezorgde vrienden om hem heen.

'Een hartkwaal', vertelde een van de omstaanders, 'Gewoon even bijkomen.'

Terwijl hij omhoog keek en het bergmassief aanschouwde, wenste hij de groep succes en hoopte dat zijn fysieke gesteldheid hem niet in de steek zou laten. Hij begon al flink te zweten op de slingerweg naar boven. Zijn dikke trui ging al snel uit. De korte broek kleefde aan zijn dijen. De rugzak was licht bepakt. Bij elke stap dacht hij aan wat er zoal in zijn rugzak zat. Slaapzak, slaapmat, een extra paar kleren. Een spannend boek, zeep en toilet gerei in een handdoek gewikkeld. Een poncho, een etui met spelden, jodium en verband. Een oplader en zonnebrandcrème. Een sleutel van thuis en water in een kleine plastic fles. Meer kwam er op dit moment niet bij hem op. Zijn bergschoenen waren licht. Ze begonnen nat te

worden van het zweet. Alles voelde zwaar en stug. Zijn hoed en zonnebril beschermden tegen de felle zon, zijn ogen waren het niet meer gewend.

'Ze hebben hier koud bier!', riep een jonge mannen stem.

De vrolijke meiden uit het dorp en enkele anderen stonden in de schaduw bij een huis drank te bestellen. De jongeman maakte een uitnodigend gebaar. Voor hem was het echter te vroeg in de ochtend voor alcohol. Hij was van voornemens om zich op zichzelf te concentreren en zijn eigen tijd in te delen.

Een eerste routine? Erin glimlachte.

Beleefd bedankte hij hem en vervolgde zijn weg naar boven. Piano, piano en de ademhaling in de gaten houden. Een half uur later haalde de jonge man hem in, samen met een wat oudere man.

De jonge man liep met hem op en was op een gesprek uit, waar niet op in ging. Al zijn aandacht had hij nodig voor het stijgen. Hij wilde vooral zijn eigen tempo niet kwijt raken. Hij reageerde wat kortaf en de jonge man liep verder.

# De tocht bepaalt

De bar die hij hoopte tegen te komen, kwam maar niet en hij besloot wat van zijn kaas en brood te eten op een steen langs de weg. Er lag een sjaal op hem te wachten. Allicht iemand voor wie de bar ook maar niet had willen komen. Hij stopte hem in zijn zak met de intentie om de eigenaar een plezier te doen. Twee bochten verder verscheen de bar. Het terras was al vol. De jongeman grijnsde naar hem van een van de tafels en nodigde hem uit om bij ze te komen zitten. Dit keer accepteerde hij. Een thee bestelde hij en de jongeman sloot zich spontaan aan, ondanks de meerdere glazen bier die hij al op had.

'Ik heet Bark, jij?'

'... Erin', zei hij tenslotte. Ze toasten met hun thee.

Bark wilde graag verder lopen. Zijn gezelschap was afgehaakt toen hij ontdekte dat hij hier kon slapen. Erin accepteerde het aanbod om samen te lopen. Bark zijn vrolijkheid werkte aanstekelijk. Later was er allicht weer een moment voor de geplande overpeinzingen.

Ze begonnen samen omhoog te lopen. Boven de boomgrens waren de uitzichten

adembenemend. Grote bergmassieven tekenden zich af om hen heen. Hoger gekomen cirkelden gieren hoog in de lucht boven hen, zoekend naar eten. Bark had zijn tempo aangepast aan dat van Erin. Een midden man met wat grijs haar hier en daar. Bark, blond met een kleine baard. Een jonge man in de kracht van zijn leven. Ze begonnen hun ritme te vinden.

Al snel waren ze in een gesprek verwikkeld over wat hen hier had gebracht. Bark was onrustig omdat hij sinds kort geen marihuana meer rookte. Zijn baan als kok had hij opgezegd. Ontevredenheid over wat hij deed met zijn leven hadden hem op het idee gebracht om hier te zijn. Een vrolijke, goedlachse persoon. Zoals hij wel vaker was tegengekomen, proefde hij ook een donkere kant van onbeantwoorde vragen en twijfels. Hij bewonderde hem voor het feit dat hij hier was. Dat hij de tijd had durven nemen om te lopen.

Erin vertelde over zichzelf. Dat deze tocht puur toeval was. Zijn vriendin had hem over de drempel geduwd. Er was simpelweg tijd en hij had altijd al een langere tocht willen lopen. Niet alleen, maar wel veel alleen. Dit leek een mogelijkheid om na te kunnen denken. Bark had hem aangehoord en lachte om de twijfels en vaagheden. Hij zette zijn zonnebril op en keek nog eens met genoegen naar het bergmassief waar ze in de volle zon doorheen liepen.

'Wat een geluk heb ik toch altijd. Nu ook weer', zei Bark.

'Altijd?' vroeg Erin.

'Nee, serieus', vervolgde hij, 'het is ongelooflijk hoeveel geluk ik heb, kijk hier.'

'Geluksvogel' stond in sierlijke letters op de binnenkant van zijn bovenarm. Vertrouwen op geluk brengt vaak ongeluk, dacht Erin. Hij besloot er niets over te zeggen. Wie was hij om deze optimist met ratio te lijf te gaan?

'Niet gemakkelijk te zien, anders kan ik nooit meer pech hebben', zei hij en lachte hard om zijn woorden kracht bij te zetten.

'Dan gaan we een aantal fantastische dagen tegemoet', antwoordde Erin met een droge glimlach.

Een jonge vrouw, geheel in het wit passeerde hen en een kleine groet werd uitgewisseld. Ze glimlachte met een knik en vervolgde haar weg.

Enigszins verbaasd over haar kleding en niet goed wetend wat hij met deze menselijke manifestatie aan moest, keek Erin haar na.

'Nou, eh, laten we verder gaan', mompelde hij zacht.

'Nou, eh, haha! Wat is dat nou weer voor een opmerking. Jij bent of oud of depressief. Nou, eh.'

Bark sloeg zich op de dijen van plezier, of zenuwen.

De eerste dag was direct de zwaarste, had de man die afhaakte nog tegen ze gezegd voordat hij besloot te stoppen. Niet te veel de gidsen lezen. Je lichaam vertelt het je wel, had hij er nog aan toe gevoegd. De opmerking had Erin nieuwsgierig gemaakt naar wat er nog voor hun lag.

De volgende stop was bij een fontein, de zon en het lopen had hen dorstig gemaakt. Hun schoenen gutsten van het zweet. Schoenen uit. Het hoofd van Bark verdween onder het water. De wit geklede vrouw kwam over het door hen afgelegde pad aanlopen en Bark en Erin vroegen haar hoe het ging. Ze was al eerder begonnen zei ze, ruim voor het startpunt. Al twee weken was ze onderweg. Geen haast. Ze liep hier op de route op haar eigen manier en volgens haar eigen impulsen. Zelfs de goed gemarkeerde paden leken haar niet te binden.

'Was het een rust gekregen door het lopen? Was ze verlegen?'

Erin wist het niet, maar kon een lichte bewondering niet onderdrukken. Voordat hij nog wat kon vragen, was ze alweer verdwenen.

'Kan ik dus gewoon doen waar ik zin in heb? Mezelf zijn?', gonsde het in zijn hoofd.

'Hopelijk kan ik in een routine komen', zei hij tegen Bark.

'Ik wil juist geen routines meer. Mijn baan is verleden tijd en voorlopig is er niets wat me bind. Routines zijn het laatste waar ik aan denk.'

Bark zwaaide om zich heen.

'Kijk, vrijheid!'

'Er schijnen routines te zijn die je helpen met het lopen en met jezelf, heb ik begrepen.'

'Als die er zijn, komen ze vanzelf wel. Eerst genieten dat ik geen slaaf meer ben.'

'Tja, daar zit wat in. Eerst maar loslaten.'

Erin dacht aan de vrouw die het onderwerp in zijn hoofd had gezet bij het informatie punt. Ze had het gedaan als onderdeel van de informatie die ze aan eenieder verschafte. Haar blik was wat hem bezighield. Was er meer? Hij hoefde er niets mee te doen. Tevreden keek hij naar Bark.

Ze gingen verder. Erin en Bark dachten de vrouw in het wit snel weer te zien. Ze vermoedden dat ze nogal eens de weg kwijtraakte.

De daling begon zonder een concreet punt te hebben bereikt. De bossen die ze in liepen met alle schaduw waren een welkome afwisseling na de naakte hoogte.

Gegiechel, drie rugzakken. Op een open plek in het bos lagen drie jonge vrouwen uit te rusten. Bark begon enthousiast met ze te praten, maar liep met Erin mee toen deze verder ging. De daling ging snel, met rugzakken die hen naar

beneden duwden. Uiteindelijk kwamen er een aantal huizen in zicht en ze stopten om bij te komen. Vervolgens probeerden ze wat langzamer te lopen.

Tik, tak, tik, tak, de drie vrouwen haalden hen in. Ze waren alle drie goed voorbereid en hun stokken gaven het ritme aan. Vera, Sara en Nina. Er begon een vrolijk gesprek over deze prachtige dag die het begin was van een spannende tocht. Sara en Vera moesten erg lachen omdat ze hun eerste gefrustreerde midden man hadden ontmoet. Thuis hadden ze al horen praten over mannen die in het midden van hun leven de weg kwijt raakten. Sara was erg nieuwsgierig, simpelweg omdat ze ze niet dagelijks tegen kwam. Erin vroeg wie ze dan wel ontmoet hadden. Door hun geschater besefte hij dat hij het doelwit was en kon een lach niet onderdrukken. Bark praatte verder over andere mensen die ze al waren tegen gekomen. Erin bedankte hem voor het gaande houden van het gesprek. Zo kon hij in stilte zijn en zich beperken tot het noodzakelijke, om zijn laatste energie te sparen.

In de schemering doemde een groot gebouw op. Braaf volgden Erin en Bark hun nieuwe reisgezelschap, dat uitgebreid de borden en hun gidsen bestudeerde. Erin was niet zo geïnteresseerd in de borden en gidsen. Hij liet zich imponeren door het enorme gebouw, dat

met zijn gevels en ouderdom in de schemer van de nacht een statige indruk maakte. Het bleek het eindpunt van de eerste dag te zijn.

Door een grote poort liepen ze naar binnen, waar hen een welkom wachtte bij een receptie. Registreren met het stempelboek, waar een eerste stempel in kwam met de datum. Betaling voor de nacht. Van de paspoorten werden gegevens opgeschreven. Een kort verhaal over wat wel en wat niet de bedoeling was als je hier wilde overnachten. Stil zijn. De ruimte schoon houden. Naar bed voor het voorgeschreven tijdstip. Vertrekken voor een voorgeschreven tijdstip. Schoenen op de plek voor de schoenen. Niet te lang douchen. Rugzak niet op het bed. Natte kleren op het droogrek. Telefoon op stil. De regels in de herberg. De mensen die ze ontvingen bleken vrijwilligers te zijn, die hier om beurten een aantal weken reizigers verwelkomden. Daarnaast hielden ze de ruimtes op orde. Ze volgden een vrijwilliger naar een enorme hal waar compartimenten voor vier personen waren, twee stapelbedden en wat loopruimte. Of we zo vriendelijk wilden zijn om aansluitende bedden te gebruiken, zo was de schoonmaak later een stuk makkelijker.

Oké, geen probleem. De vermoeide reizigers deden wat hen verzocht werd. Ze deponeerden hun rugzakken. Vera en Sara boven, Bark en Erin eronder. Nina in het aansluitende

compartiment, met weer andere lopers. Erin observeerde dat de helft van de bedden in de hal bezet waren. Van een solitaire reis zou geen sprake zijn. Zijn mat hing nutteloos aan zijn rugzak. Bark en Erin gingen zonder te douchen op zoek naar een bar.

'De eerste dag, bed bereikt, dat moet gevierd worden!', jubelde Bark.

Het restaurant was zo goed als leeg en na hun glas bier schoven ze aan bij een wat oudere reiziger. Het gesprek kwam moeilijk op gang, maar ook voor deze loper was het moeilijk de vrolijke Bark te weerstaan. Zijn verhalen over de rondcirkelende gieren, het bier en mensen die ze ontmoet hadden, ontdooiden hem voor een moment. Hij vertelde dat hij zijn tocht om spirituele redenen maakte. Hier hoopte hij vrede te vinden.

De ober attendeerde het gezelschap op het uur van de dag. Ze snelden terug naar het enorme gebouw, voordat de poort gesloten werd. Het was nog vroeg in de avond en ze begrepen deze regels niet. De slaapzaal was in volle stilte. Links en rechts hoorden ze een 'Ssst!'. Zo stil mogelijk zochten ze hun bedden en raakten verstrikt in het ondergoed van Vera en Sara, die deze keurig aan een lijn tussen de bedden hadden opgehangen. Er kwamen nog wat vragen van de bedden boven Erin, maar hij

viel in een diepe slaap, verward door al deze ontmoetingen, die hij niet kon rijmen met de beelden die hij had voordat hij begon met lopen.

# De lopers aanvaarden

Hij werd wakker met twijfel over wat hij aan het doen was. Veel mensen. Er begon zich een groep te vormen, wat wel het laatste was wat hij zich had voorgenomen. Wachten op elkaar, rekening houden met, aanpassen. Reflectie en bezinning gingen zo niet plaatsvinden. Erin wilde zijn eigen koers zetten. Maar wat was zijn koers? Hij voelde zich tevreden. Hij kon niet anders constateren dan dat hij de mensen die hij op deze eerste dag had ontmoet interessant vond. Wat ze deden, wie ze waren. Het verbaasde hem dat hij normaal gesproken niet zo spontaan in contact kwam met jongeren en ouderen met verschillende achtergronden. Slapen was blijkbaar altijd samen met anderen, een routine waaraan je moest wennen. Samen lopen leek onvermijdelijk, er waren altijd mensen die ook aan het lopen waren. Je moest wel erg boos op de wereld zijn als je tot niemand het woord richtte.

Hij besloot het voorlopig maar eens aan te zien en, wat maakte het uit? Hij kon altijd nog besluiten niet meer te lopen met deze mensen of ergens anders zijn behoefte aan lopen bevredigen.

Ze liepen met zijn vijven de dag in. Bark en Nina voorop, Vera en Sara vlak daarachter. Erin volgde op afstand. De mist klaarde langzaam op en de route nam hen mee langs een rivier. Alle bomen en struiken waren nog bruin, in afwachting van warmte, om zo weer een cyclus van groei in te gaan. Ze liepen over een pad door een bos dat gereed was voor warmere dagen. Kleine groene knoppen begonnen zich te vormen, de winterslaap was voorbij.

'Waarom ben jij hier?' vroeg Nina, die was teruggezakt naar de positie van Erin.

'Het is puur toeval dat ik hier ben. Mijn baan hield plotseling op en er was geen nieuw werk. Ik wilde wat nadenken en lopen. Voor de sport en om me in mijn hoofd te ontspannen, eh, geloof ik', zei Erin niet erg overtuigd.

'Goh, leuk. Ik heb hier al lang naar uit gekeken. Mijn vriend heeft me geholpen en nu ik mijn opleiding heb afgerond als hotel beheerder, mag ik eerst iets doen wat ik leuk vind, lopen en vrienden ontmoeten!'

'Dus je gaat mensen aan een goede overnachting helpen is het idee?'

'Mijn echte passie is om me met theater of ballet bezig te houden. Het is echter makkelijker om een baan te vinden met mijn opleiding.'

'Tja, passie en werk is moeilijk, lijkt het.'

'Wat doe jij dan?'

'Ik werkte met computers en ben nogal abstract bezig de hele tijd, een soort schaken, maar dan anders', probeerde Erin als antwoord om het oppervlakkig te houden.

Een groep van studenten kwam hen voorbij lopen en maakten een einde aan het gesprek. Erin keek opgelucht naar de jonge mensen die een lied begonnen te zingen. Aan het einde van de colonne sjokte een jonge man met een zakdoek om zijn hoofd gebonden. Het sjokken werd veroorzaakt door een grote rugzak en een klein lichaam. Hij glimlachte en groette hen als enige, terwijl de anderen met lichte afkeuring naar hen keken. Nina keek verwonderd naar de mensen en was het gesprek al weer vergeten.

'Ben je getrouwd, kinderen?', vroeg Sara, die de gefrustreerde midden man benieuwd aankeek.

'Nou, eh, mijn vriendin is thuis, maar houd niet van lopen en had geen tijd', zei Erin verlegen.

'Heerlijk toch, alleen op pad. Nu heb je tijd om met jonge mensen te praten!'

Al lachend stootte ze hem tegen zijn schouder.

'Dat je alleen loopt zegt al genoeg', volgde wat bedachtzamer.

'Mijn beste vriendin moest en zou meegaan. Hier zijn we dan, zij met blaren en ik met te veel energie. Mijn moeder heeft hier ooit gelopen en

zei dat ik het nodig had, of zoiets. Ze waarschuwde me voor mannen zoals jij. Veel te leuk om alleen maar mee te lopen, haha!'

Ze stootte hem nog een keer aan.

'Nou, eh, dank je wel', zei Erin met een blos. Sara gierde het uit en begon enthousiast Vera haar blaren te bekijken, die langs het pad zat.

'Wat jammer dat ze blaren heeft. Ze is ook niet zo sportief als ik. Elke dag trainen en voetballen. Doe je ook aan sport?'

'Steeds minder, alsof het niet meer lukt.'

'Wat? Leg eens uit, dat is toch geen antwoord?'

'Nou, eh, vroeger deed ik alles met een bal. En door gebrek aan tijd ben ik gaan hardlopen. Toen mijn meniscus kapot ging, werd het yoga. Binnen zitten in een yoga zaal zoals op kantoor was me te veel en toen ben ik gaan lopen.'

'Maar, lopen is toch geen echte sport? Je hebt geen eens wandelstokken!'

'Het ontspande me. Na een uur lopen merk ik altijd dat mijn bloedsomloop op gang komt. Erg plezierig. Daarom wilde ik nu eens proberen langer te lopen.'

Ze zwaaide met haar wandelstokken en maakte een sprong en draaide zich om en riep Vera, om te zien of ze nog in de buurt was. De blonde Vera lachte pijnlijk naar haar. Haar lenige lichaam en sportieve kleding konden het mank lopen niet meer verhullen.